

деиктизъм *тук* е постигнат чрез сподавянето, чрез усиленото изличаване на семантиките на *там*:

умряха *т а м*
и дявола и бога.

.....

.....

едни останаха *т а м*
безплътни призраци

.....

.....

Едно страдание безлично,
жслко, безразлично,
т а м негде по средата
на истината и лъжата...

(разр. м. Б. Д.)

Дематериализирано и откровено превърнато в не-значещо, *там* е изведено именно като *отношение, съотносимост* към и е дефинирано от онзи топосен ред (*прихлупената изба – полето – тъмните балкани*), в който се формират и култивират неактуални (анахронични, периферни или открито епигонски от парадигматична гледна точка) „почерци“. Те само симулират поетичност, по-точно наподобяват поетики, без да прераснат в стойностна поезия: „Че няма зло, страдание, живот / въвн от сърцето ми – кивот...“

Манифестно преломената семантика на деиктичната опозиция *там – тук*, както и последвалото абсолютизиране на *тук* в *тук*, съвсем не са достатъчни, за да изчерпят наистина „противоречивия свят на Яворов“ (Ст. Илиев). Прекалено уедрено и схематизирано, за да бъде автентично, подобно афиширане на единствената *тук-пространственост* далеч не е способно напълно да обеме в себе си „зигзагите